

Nyári ég alatt

Thurzó Lajos

*Pirosló alma-arcok a fáról, rám nevetnek
s burgonyabokrokból lepkeszines selyme
leng lágyan a szememnek.
Olyan az ég, mint megcsodált,
szép, tiszta szeme
a szomszéd kislánynak,
ki ott áll mindig a kertben fehéren
s felnéz a lombos fák alul
kezében lekváros kenyérrrel,
melyre a nap aranyló cukra hull.*

*Ragyog a nap, nevet az ég,
a szellő leng, nyári hő
a tengeri arany gyümölcsét bontogatja.
Oly meleg van, hogy majd elég
két fal közt a pók csodás fonatja...*

*Szívem nem bírt magával,
kiugrott előbb innen,
mint én a határba
s jaj most sietek, szaladok
repesve utána...
De megvárt szépen, hol a mező
végtelen kapuja tárul,
hol búzatáblák ringnak
és poros csend
megérett gyümölcs hull a fáról...*

*Az árok partján, hol megültem,
visszatettem oda szépen,
hol dobogni szokott,
a hűtlen szívem, mely a nyári ég alatt
kis kertben otthagyt...*

*Kedvesebb itt,
pacsirták ezüstös dala cseng.
A szeme, a sziv s a vén eperfa
az útszélen ott
színes csodákon szépen elmereng.
Árok vizében fürdik a nap is,
mintha nem lenne elég tiszta...
Lábam alatt mozog a föld
a hallom, hogy csipog a nyirkos sárban
sok giliszta.*

*Zsombékből lassan felinal
eresen sáros gólyaláb.
Odakiáltok. Nagy szárnya lomhán visszaint,
Béka mászik a sáros árokpartra
s piros nyakkendőre furcsán rákacsint...*

*Nád susog, selyem fű zizeg,
száz meg száz kis zenészünk
vigan harsonáz.
Távolból mintha játékpisztolyból lőne valaki:
ostort pattogat morcos kis kanász...
Ő megölelek itt mindent:
a nádat, füvet, árok karikás vizét,
libbenő lusta gólyát, méheket,
trillázó kis zenészeket,
pattogó morcos kis kanászom
s kibomlik felettem még jobban a nyári ég,
ahogy ülök a parton
vagy a pántlikás kis utakat járom...*

Verebek a fengerparton

Thurzó Lajos

*Csendes, szép rónánkról,
mikor ide jöttem
furcsa vágytól űzve,
csak arra nem gondoltam,
hogy találkozok veled,
kicsi madárkám...*

*A tenger hintás vize most a párnám,
Egész nap ringok a puha nagy pamlagon,
és szívem halk ütemén
babrálva nézem és hallgatom,
mint játszik sok fodros tünemény,
hol egybefolyik ég és víz.*

*Megsimogatom hát
borzas tolladat,
gondolatban persze csak,
s a pici lábadat méregetem én
a pálmafa békés levelén,
hol előbb még csöppet ölelkezett
a napsugárral.*

*Elcsattant aranycsókjuk után
te a pálmára libbentél után
úgy mint nálunk utak porából
testvérkéd, ha száll
a fára, hogy igyon az eper borából.*

*Mindig szerettelek,
madarak legszegényebbje.
Sorsod volt az én szürke sorsom.
Hangom is a te vékony csiripelésed
nádsíp-zenéjével trillázott
a nagy, szárnyas madarak zordon
világában. Ott csak maradékot
szedegettünk veled,
ha nagy csőrök lakomája végén
kevéske morzsa maradt a porban
vagy a díszes nagy tálak szélén...*

*Mert akartuk sok-sok veréb:
változott a világ.
megcibált szürke tollunk most
a legszebb madarak díszével lobog,
s értünk ring a kékben minden ág.
A tenger is ezt súgja,
ezt a hegyek, a pálmás liget, a fenyők,
és ezt üzenik, kik engem küldtek ide,
a búzás szép mezők.*

*Holnap, ha hulló ezüstben felébredünk,
szállj ide újra a pálmafaúgra
és ha tengerrel majd
szabad világunk int,
örvendjünk együtt hát megint.
Ne vessünk fel dalos, nagy kedvvel
a tiszta égre
s köszöntsük véled, kis veréb sorstársam
szabad, szép napunk,
mely nekünk is felragyogott végre...*

Szegény apánk

Thurzó Lajos

*Az örök semmibe korán lehullt,
fiatal volt még ötven se múlt. —
Ködből derengett az őszi délelőtt,
sirtak a fák házunk előtt.*

Szegény apám!

*A sárga levelek mint sebzett madárcák
röpködtek szobánk ablakán.*

Kint az eső motozott, zenélt:

Hullt a sok árva,

szomorú taktus az út sarába...

*A küszöbről néztük félve a harcot,
anyánk meg hárman mi.*

Láttuk, a szeme lángban hogy ég.

Felült az ágyban és akart kiáltani,

hogy nem akar elmenni még,

jaj, nem akar elmenni még...

erősebb volt az ellenfele,

hiába közdött szegény vele,

és később csak csengett,

könyörgött már,

szeméből folytak a könnyek:

„Te sötét halál, hát azt enged bár,

hogy tőlük még halkán elköszönjek...”

De kihunyt az élet,

ki kedves volt nékünk,
s, kik maradtunk árván,
sírva összenéztünk...

És még sokáig sírtunk,
sírtunk egyre csak tovább,
kisebb lett mindennap a kenyér,
az élet mindig mostohább...
S hogy hullt a szegénység
vészes árnya ránk,
visszavágytuk szegény, jó apánk.
Álomvilágban élt ekkor már velünk.
Hajunk turkálta,
csókolta álmos kis szemünk.
Ólében ringatott ringó pamlagot
s hogy elringtunk, elnézett hosszan
s mint a mélység, mélyen hallgatott...

Akkor még nem értettük, most már igen
tört fényét a fáradt szemeknek,
hogy miért sírt apánk befelé mindig,
amikor mások hangosan nevettek.
De könnyeit sohase láttuk,
mint a mosolyt is
csak néha nyilani az ajkán:
belül csepegték valahol
mint őszi vizek
a fájó lelke alján...
Fáj a szívünk nagyon,
hogy nem lehet velünk,
korán kettőbe tört
drága, jó életünk.
Belül a fájás most
nem égne, sajogna.
Haja fehér lángja
Ó, ha itt lobogna!
Itt dobogna szíve,
szeme itt tüzelne,
a nagyszékben ülne,
milyen szép is lennel!
Mint egy öreg kertész
merengne álmain,
mondaná boldogan:
én szép virágaim...
Illatoznánk neki,
kelyhük lenne nyitva,
szívére a sok méz
hadd csurogna vissza...

